

Diari de navegació

Port –Lligat. Cadaqués. Primers dies d'estiu.

És migdia, fa sol i el mar que envolta l'illa de Port –Lligat es d'un color verd- maragda, que no li resta transparència. Al fons d'unes aigües poc profundes es veuen els còdols, en diverses tonalitats de gris, que presideixen les platges i els fons marins de les proximitats del Cap de Creus.

L'illa sura amb naturalitat sobre unes aigües, que un dia tranquil i sense vent, dels voltants de Sant Joan, mantenen en un punt d'equilibri al lloc precís. Mitja dotzena d'arbres vigilen la costa. I a l'interior, centenars de gavines blanques, amb les ales esteses, viatgen d'un costat a l'altre amb una cridòria considerable, i expliquen històries impossibles per a l'oïda humana; tot i això sembla que expressin sentiments, emocions i contrarietats....tot plegat estranyament humà.

I al davant de l'illa es poden veure les barques de la badia de Port –Lligat. Moltes d'elles són de pesca, senzilles amb veles recollides i de poca alçària. En mig de veles i pals, ja a la costa, hi ha un grup de casetes petites, com de juguina, les seves portes són verdes o blaves ...i a un costat, gairebé sense cridar l'atenció, una casa? Un grup de cases? Un petit món? Un món de teulades farcides d'ous gegants de color blanc, que potser algun dia les gavines de l'illa hi van dipositar.

Diuen que en aquesta casa hi vivia el Pintor de Port-Lligat. El pintor de somnis i realitats, d' éssers impossibles, de bells retrats, d'objectes inútils, de paisatges mai contemplats.

Diuen que pintava elefants amb potes de cristall, telèfons amb auriculars de marisc, rellotges que es desfeien, crepuscles, formigues, cargols, enigmes, monstres, deesses, cels, mars, pluges ...i platges de tots els colors.

Va passar el temps i el pintor es va fer gran, diuen que potser no volia créixer, però es va acabar fent fins i tot vell i un dia qualsevol, sense les excentricitats que a ulls dels altres marcaven la seva vida, se'n va anar per sempre.

Però no es va endur res. Van quedar elefants, tigres, gambes, cargols i formigues, tots orfes, tots atrapats en teles d'on no van poder sortir; probablement ells també se'n volien anar. I van quedar arbres grisencs i muntanyes resseques i cels ataronjats.....i una barca a la porta esperant tornar a solcar la mar.

Avui ja fa bastants anys d'aquelles darreres pintures de somnis i veritats.

La casa resta tranquil·la i es visitada per curiosos i estudiosos. A dins hi ha un ós, un lleó, un cargol, una piscina d'estètica poc convencional i un sofà amb llavis de plàstic, que convida a seure a qui no tingui por de ser engolit.. Hi ha passadissos, habitacions que no són geomètriques, escales que et volen dur on no saps si en podràs tornar.

Fa un parell de dies que sóc a la badia de Port-lligat.

M'he estat a les platges observant i veient passar les hores, les barques la gent....tot era absolutament igual que els dies que envolten l'arribada de l'estiu: serè, blau, blanc, verd, transparent...i, a estones, a primera hora del matí, difusament ataronjat.

Avui m'he llevat aviat per veure l'arribada dels pescadors, que habitualment duen sardines, escórpores, potser algun peix globus i uns quants grapats de gambes; però no hi havia ningú, no hi havia res. Una boira baixa engrisia el paisatge, l'illa no hi era, , ni els turons...ni les barques, ni les casetes...ni la casa. Primer he pensat que no m'havia llevat, però estava desperta i dempeus a la badia; tot i això no tenia la seguretat de ser jo més visible que la resta d'elements que trobava a faltar. Només rere la boira, dins l'aigua, se sentien unes veus que discutien sobre la necessitat de tornar a port el més aviat possible, s'acostaven, jo m'acostava, resseguien la costa i jo l'he seguida amb elles; un motor ha deixat de brunzir i les veus s'han deixat de sentir. M'he preocupat, però al cap de molt poca estona dos homes d'edat més que mitjana i peus descalços han sortit del no-res amb dues caixes de peix de roca. Els he preguntat si eren reals i també on era tot: el cel, la platja ,la sorra, les onades, les petxines.. La resposta, curta i amb un toc d'ironia, ha estat simplement “ *sa boira d'es Pintor ,que es qui ho esborra tot*”

La inquietud per l'absència de la meua pròpia presència ha anat creixent, ja em mirava els peus amb dificultat i si allargava les mans no arribava a veure'm les puntes dels dits; però he de dir que m'hi trobava bé. De cop tot ha canviat, Ara la boira se n'anava d'una banda a l'altra i he vist com l'illa canviava de costat i després es despenjava entre el cel i el mar.. Les barques navegaven pel cel en totes les direccions i sense la més mínima col·lisió, ara posaven rumb cap al nord i ara viraven a l'oest, ara avançaven decidides cel avall a punt d'estavellar-se contra el mar i ara retrocedien i s'enlairaven, amagant-se entre núvols de neu que es desfeien en formes humanes i animals que mai havia vist abans.

He vist unes potes primes i llarguíssimes d'un elefant que s'enfilava als turons ,amb la destresa d'aquell que ha fet mil vegades el mateix camí. També hi havia una filera de cargols gegants que avançava lenta, però decidida, mar endins, surant sobre els reflexos de cristall de les gotes d'aigua d'una pluja finíssima, que s'ajeia sobre les ones. Crec que una llagosta se m'ha acostat amb un telèfon negre dels d'abans i m'ha demanat el número d'un llamàntol, que ella insistia que jo havia de conèixer. Mentrestant , formigues minúscules feien una fila , sense forats ni desviacions, sobre les carenes dels penya-segats que guaitaven sobre la platja. Finalment he sortit d'una boca de llavis vermells i molsuts i m'he quedat asseguda amb els peus penjant sobre l'espigó de la badia... la boira s'esvaïa i la irrealitat també.

Sobre l'embarcador, a la casa d'ous gegants, tancada al públic en aquestes hores del matí, m'ha semblat veure uns ulls espietes que miraven encuriósits allò que podrien esborrar demà, per després tornar-ho a dibuixar passat demà.